

servete, makama, mansıba ve nesebe göre değil, ancak «takva»ya göredir. Allah (C.C.) şöyle buyuruyor:

«En keriminiz Allah'dan en çok korkanınızdır.»
(Hücurat : 13)

İşte böylece İslâm Medeniyeti; yolunu, görüşlerini, fikirlerini, ahlâk sistemini, ahlâki, iktisadi ve içtimai hayatını mamurlaştırma yollarını, siyasi gayelerini diğer medeniyetlerden ve dünya görüşlerinden tam manâsiyle ayırarak belirtir.

İslâm, insan hayatına diğer medeniyetlerde görüldüğü gibi, muhtelif görüş zaviyelerinden bakmaz. O, her taraftan asıl gayesini gerçekleştirmek için, bakış zaviyelerini birleştirmiştir. Birçok medeniyetlerde görülen fikirler ve duygular tatbik imkânını bulamadan mücerred olarak duruyorlar.

Fakat, İslâm, yapılmayacak hareketlerden müminleri çok açık olarak men ediyor. Onun men ettiği şey, insanın gayesine varmasına mani olan kötülüklerdir. Yine İslâmiyetde, İslâmi gayeye götüren düşünce ve hareketler kötü sayılmamıştır.

Meselâ, «güzel san'atlar» eski medeniyetlerin ruhunda ve kanunlarında çok büyük yer işgal ediyordu. İlmî seviyesi çok yüksek olanlar bile bu, güzel san'atların kolları karşısında hayretle eğiliyorlardı.

Fakat İslâm, bu san'at kollarından bazısını haram ediyor, bazısını da sınırlı olarak kötü görüyor. İslâmi düşünceye göre, hiçbir güzellik duygusu ve güzelliklerden faydalanma fikri ve güzel şeyler yapma; insana rabbini unutturmadığı ve Allah'ın rızasına kavuşmaktan men etmediği müddetçe kötü görülmemiştir. Böylece İslâm'da güzel san'atlar mevzuu, kısmen de olsa belirtilmiş oluyor. Yani İslâm; insanı ahmaklaştıran, şehvetini körükleyen, nefsi arzularını kaçıran kısaca kulu, Allah'a kulluktan uzaklaştıran her türlü san'at kolunu haram kılmıştır.

Güzel San'atlardan faydalanmanın ölçüsü belli olduktan sonra, tatlı yaşayış, rahat hayat ve ondan istifade etmenin miktarı da belli olmuş oluyor.

A nlaşıyor ki, aklın tesirini cesed üzerinde zayıflatan, nefsin âdi isteklerine tercüman olan, kulağa; vicdanın temiz sesini dinlemeğe müsaade etmiyerek, onu sağırлаştıran her güzel san'at ismi altında noktalanmış san'at dalını, İslâm, haram veya mekruh diye ezel - ebed ölçüleri ile değerlendirmektedir. Bu yoldan müstümanların ilerlemeleri de istenmemektedir. İslâm kendi bayrağı altına girenlerden; Tansyn, Bendadin, Mani, Behzad, Şarlo, Mari, Bakeford gibilerin yetişmesini değil, ancak ümmetin hidayetçi büyüklerinden Hz. Ebu Bekir Sıddık, Ömer'ul Faruk, Ali b. Ebi Talib, Ebu Zeri Gıfari, Basralı Râbia gibi gerçek kahramanların yetişmesini ister. Bizim için, insanın içtimai ve medenî hayatının bütün taraflarını bölüm bölüm incelemek burada mümkün değildir.

İslâm'ın belirtmek istediği yolda erkek-kadın münasebeti, zengin-fakir âlâkası, idareci ve idare edilenler ilişkisi ve diğer insan tabakaları arasındaki muamele şeklinin, yeryüzünde bulunan bütün insan medeniyetlerinden tamamen ayrı bir tarafı vardır.

Yüksek İslâm

Enstitüsü

Yıkılsın bu karanlıklar perde perde,
Üstün bir imanın doğduğu her yerde.
Kalk yeter süründüğün ey nesl-i cedit,
Senelerce seni sarsan vahim tehdit.
Eğilerek birgün sana selâm versin,
Kalk artık, uyuyan bir millet uyansın.
İnce minareler hep bu marşı söyler,
Sabahı hergün başka arzuyla özler.
Levh-i düsturuna yazarak tevhidi,
Âleme ecdadın böyle hükmederdi.
Mukaddes davânın varisi sensin, sen!..
Erler, erenler yurdunda güneşsin sen..
Namlı bir isim yazar yine tarihler,
Selâm veriyor bak; Yavuzlar, Fatihler.
Toprak altında, üstünde gaziler, şehitler,
İslâm uğrunda nam alıp, can verenler.
Titretecektir yine dünyaları
Üç kıt'anın Türk adlı kahramanları.
Sana hayran bu millet, sende ümidi
Üstün ilim, irfan seninle yükseldi.

ÖMER UZUN